

Marten Toonder

De toorn van een heer

Alle verhalen van
Olivier B. Bommel
en Tom Poes

2014

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

De astromanen

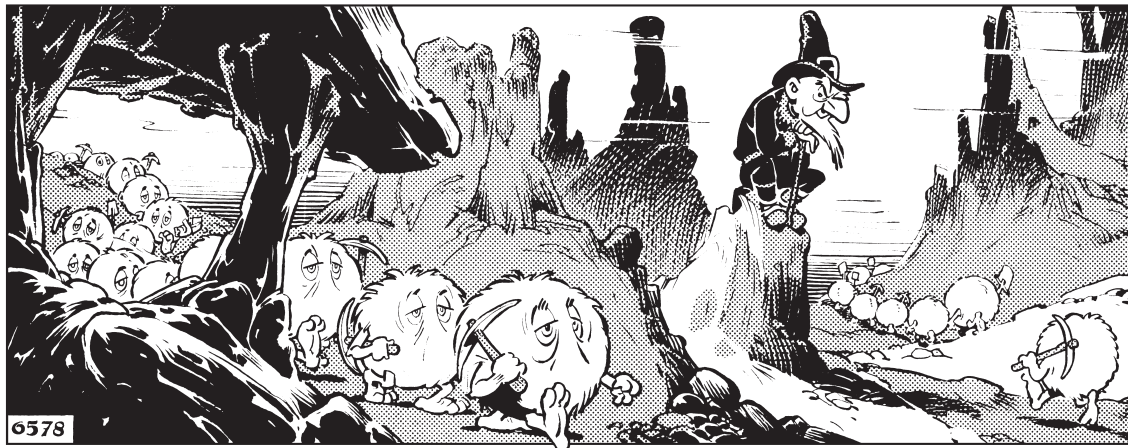
Zodra de wereld van magister Hocus Pas en de natuurwetenschappelijke wereld van professor Sickbock in een verhaal optreden ontstaat er magische spanning. In dit verhaal gemengd met astrologische verschijnselen. Het meest opvallende personage is echter Ivy, een meisje in mensengedaante, wat in de Bommelsaga een grote uitzondering is. Zij is het nichtje van Hocus Pas.

Ivy is de naam van een klimopplant. De naam is onder andere verbonden met de dood. Toonder koos de naam vooral omdat hij en Phiny in Ierland zeer gehecht waren aan de klimop die tegen de boomstam naast hun huis groeide. Een 'Ivy-mantled-bear' noemde Phiny die stam.

En nu we het toch over Phiny hebben, de vrouw en raadvrouw van Marten: zij vertelde haar man dat alle vrouwen in aanleg heksen zijn die een eenheid met de natuur vormen. Een verschil tussen heksen en wijze vrouwen is er niet. Ze hebben beiden kennis van kruiden, ze kunnen genezen door handoplegging, en hebben het tweede gezicht: een soort helderziendheid waardoor zij in de toekomst kunnen kijken. Met andere woorden bij Toonder: vrouwen moeten ook de wereld regeren, omdat zij een beter gevoel voor astrologie hebben. Marten luisterde graag naar Phiny, omdat, zoals hij eens zei, vrouwen in dat opzicht nu eenmaal meer weten dan mannen.

Wim Hazeu, biograaf van Marten Toonder

Dit is het 127ste avontuur van heer Bommel en Tom Poes. De stroken hebben de nummers 6578-6659. Het verscheen voor het eerst in *NRC Handelsblad* van 28 maart 1969 tot en met 4 juli 1969. Bij De Bezige Bij werd dit verhaal gepubliceerd in de bundel *Héél stilletjes* (1979). Bij Uitgeverij Panda verscheen het in deel 27 van de reeks *Heer Bommel: volledige werken: de dagbladpublicaties* (1994).

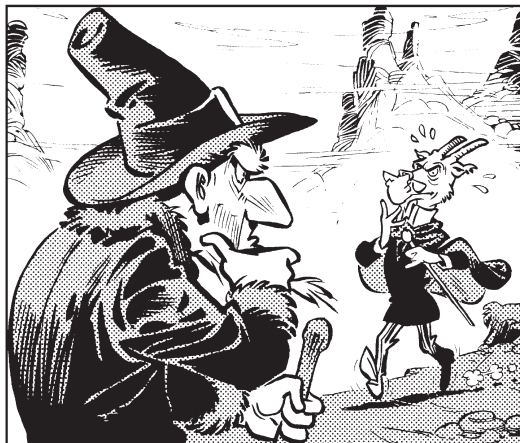

In de Zwarte Bergen kan men metalen en mineralen aantreffen die diep in de bodem verscholen liggen en waar gewone ontginners geen weet van hebben. Het is nu eenmaal een gebied dat door zijn ongezonde dampen en afstotende levensvormen gemeden wordt.

De ondernemer die er zich gevestigd had, was dan ook geen gewoon iemand. Hij had op para-abnormale wijze het vertrouwen weten te wekken van de krollen, die daar in de holen woonden en die bikten nu het gesteente voor hem uit volgens een ploegensysteem. Het geluid van de houwelen weergalmde dag en nacht tussen de steile pieken en de opbrengst was dan ook heel bevredigend.

Maar toch was de ondernemer niet tevreden. Zo zat hij op een dag op een rotsblok en staaarde somber naar een ploeg krollen die huiswaarts keerde en afgewisseld werd door een andere groep, die ijverig naar het werk toog.

‘Bij Iod en Zazel,’ prevelde hij. ‘Het goud en de diamanten vullen bijna alle grotten in de omtrek. De hoeveelheid loopt me uit de hand. Wat moet ik ermee doen? Er zijn natuurlijk wel enkele mogelijkheden; ik zou er bijvoorbeeld gemakkelijk een samenleving mee kunnen ontworichten. Maar het zou mij toch niet de ware voldoening geven. Nee, wat mij ontbreekt, is een goed idee.’

10 De grootontginner keerde zijn werknemers de rug toe en begon aan een wandeling door het gebergte om ongestoord na te denken. De nevels kronkelden om zijn voeten en boven zijn hoofd krasten enkele raven, maar verder strekte de eenzaamheid zich naar alle kanten uit. Die werd echter verbroken door een zwart stipje dat dapper voortstappend naderbij kwam.

‘Een vreemdeling!’ stelde de grijsaard verrast vast. ‘Is dat soms een bodemonderzoeker? Als weerloze, oude man moet ik waakzaam zijn; ik kan hier geen leepogen dulden. Slangen op zijn pad!’

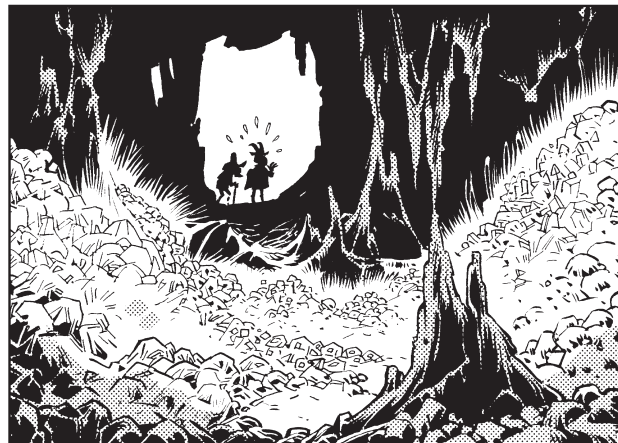
Met deze gedachte klemde hij zijn stok wat vaster en naderde loerend de eenzame wandelaar, die met een fladderende cape over het

bergpad schreed. Ook die scheen onaangenaam getroffen te zijn, want hij hield de pas in en gluurde uit zijn ooghoeken terug.

‘Ei,’ sprak hij. ‘Heb ik u al niet eens eerder ontmoet? Het is geruime tijd geleden. Maar als mijn geheugen mij niet bedriegt, zijt ge een zekere Hocus Pas en ge noemt uzelf magister, als ik het wel heb.’

‘Nu heb ik je,’ riep de grijsaard uit. ‘Jij bent Joachim Sickbock! Een professor die de loop der natuur in cijfers probeerde te vangen!’

‘Niet probeerde,’ hernam de aangesprokene koeltjes. ‘Het is mij gelukt! Maar helaas ontbreken mij de middelen om mijn vinding vorm te geven en daarom ben ik op zoek naar een geldschietter.’

Hocus Pas stiet een kakelend lachje uit.

‘Dan heb je het niet ver gebracht, meneertje,’ sprak hij. ‘Geen geld, hè? Hèhèhè!’

‘De wetenschap gaat voort, ook zonder middelen,’ verklaarde de professor koeltjes. ‘Ik heb bijvoorbeeld ontdekt dat er een magnetisch veld om de aarde golft dat alle leven beïnvloedt. Dat veld wordt bewogen door de loop van de zon en de planeten – en daardoor is alles wat er gebeurt te voorspellen en zelfs te veranderen.’

De grijsaard richtte zich wat op en er verscheen een rood lichtje in zijn ogen.

‘Een oud idee,’ zei hij krassend. ‘Maar als je dat met cijfertjes hebt uitgewerkt, zit er misschien wat in.’

‘Ik heb het nauwkeurig berekend,’ hernam de hoogleraar uit de

hoogte. ‘Maar het zal veel geld kosten om te bewijzen dat ik gelijk heb.’

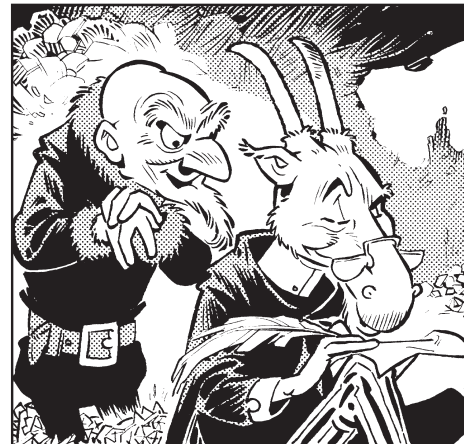
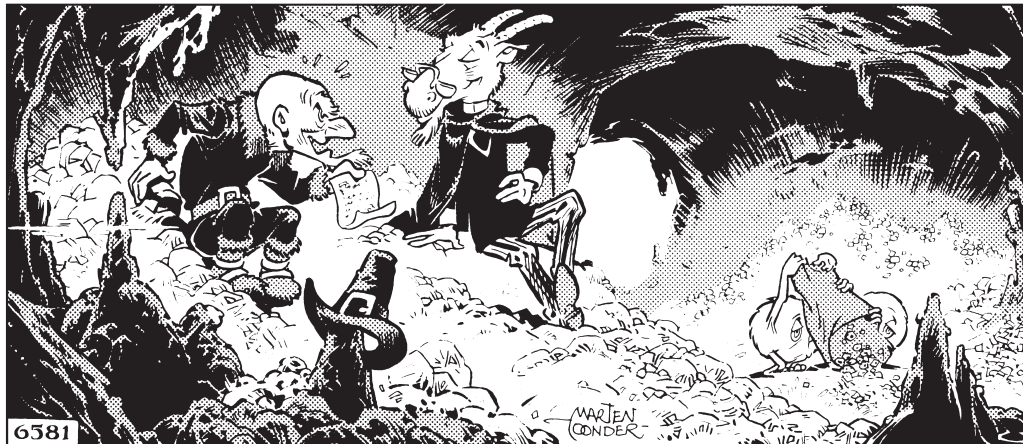
‘Daar is aan te komen,’ verklaarde de bejaarde magister. ‘Ik wil je wel helpen, maar dan moeten we een contract sluiten. Zwart op wit; daar houd ik van.’

‘Bent u zo vermogend?’ vroeg de professor getroffen.

De oude heer gaf geen antwoord. Hij sloeg een zijpad in en voerde de ander naar een grot, die dreigend in een bergwand gaapte.

‘Kom binnen,’ zei hij. ‘Kijk maar eens rond, dan kunnen we tot zaken komen.’

De geleerde gehoorzaamde en bleef toen onthutst in de opening staan. De gehele spelonk was gevuld met goud en edelgesteenten.

- 12 Het duurde enige tijd voordat Sickbock van zijn verbazing bekomen was en toen ging hij peinzend op een bergje goud zitten.

‘Nou, wat zeg je?’ vroeg de grijsaard, die zich krakend naast hem neerliet. ‘Met dit spul kan je zielen en hersens kopen. En de voortbrengselen ervan natuurlijk, hèhèhè!’

‘Ja,’ gaf de geleerde toe. ‘Men zou met de opbrengst van deze kostbaarheden voortreffelijke apparatuur kunnen opbouwen om er dat magnetische veld mee te beïnvloeden. Men zou het lot kunnen veranderen, van volkeren en van enkelingen. Dat zou men!’

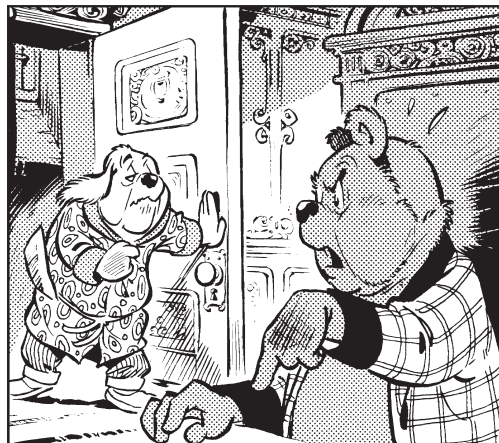
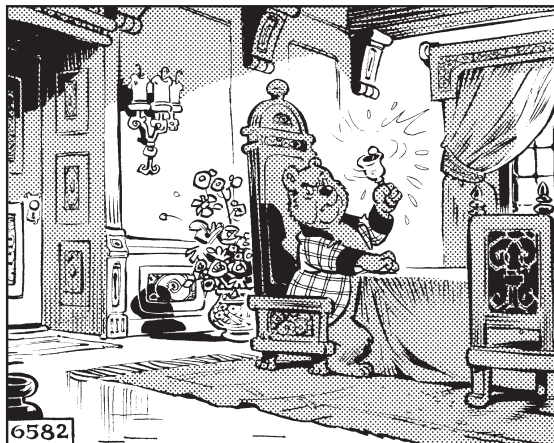
‘Juist! Dat is een goed idee!’ riep de magister uit, terwijl hij een pa-

pier uit zijn zak trok. ‘Een contract,’ verklaarde hij. ‘Jij mag je apparaat bouwen en ik mag het bedienen. Dat is mijn voorstel. Onderteken het, dan kunnen we aan de gang gaan.’

De hoogleraar keek peinzend naar het document.

‘Ik bind mij niet graag,’ zei hij. ‘Maar de verleiding om deze proef te kunnen nemen is groot. En ik heb niets te verliezen.’

Met deze overweging nam hij de ravenveer en het vervuilde papier aan en zette er zijn handtekening op. Dat was natuurlijk onvoorzichtig; men moet contracten altijd eerst goed nalezen. De gevolgen zullen dan ook niet uitblijven, zoals we zullen zien.

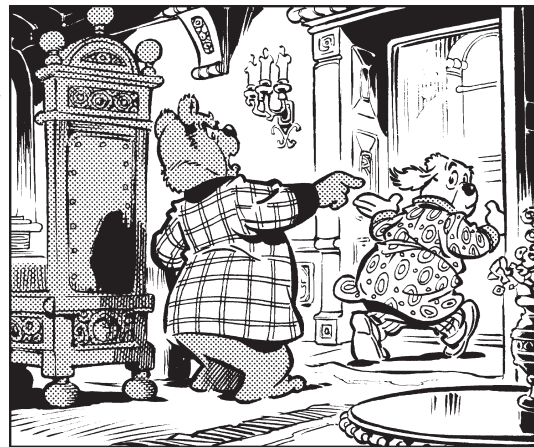
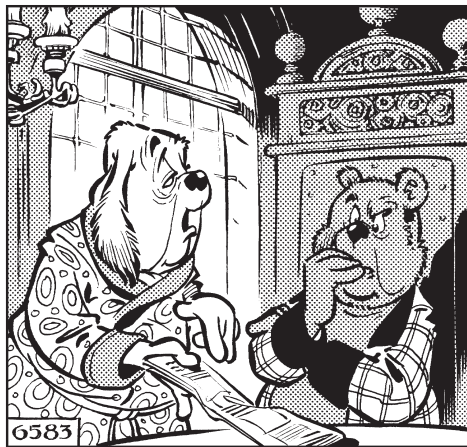
Op een morgen zat heer Bommel eenzaam aan zijn ontbijttafel. In het huis was alles stil; er dreven geen geuren van gebakken spek en verse koffie door de gang en ook het gerinkel van vaatwerk ontbrak. Dit verdroef de wachtende heer natuurlijk en hij begon ongeduldig de tafelbel te luiden. Het duurde een tijdje voordat er op de deur geklopt werd en de bediende Joost traag op de drempel verscheen. De knecht had de vaak nog in de ogen en uit zijn slordig aangeschoten kamerjas stak het ochtendblad. Het is te begrijpen dat deze onverzorgde verschijning heer Ollie tegenstond.

‘Wat betekent dat?’ riep hij toornig uit. ‘Waar is mijn ochtendpap? Waar blijft mijn eitje?’

‘U moet mij verschonen, heer Olivier,’ mompelde de bediende met ongespoelde stem. ‘Ik ben zo vrij geweest een blik in het ochtendblad te slaan, voordat ik mij voor de dag gereedmaakte. En toen ben ik maar weer naar bed gegaan.’

Heer Bommel staaarde hem verbluft aan en toen hij rood begon aan te lopen, trad de knecht haastig nader voor verdere uitleg.

‘Dit is een dag vol onheil!’ legde hij uit. ‘Ik ben een Vis, met uw welnemen. En daarom doe ik er het beste aan vandaag niets te ondernemen.’

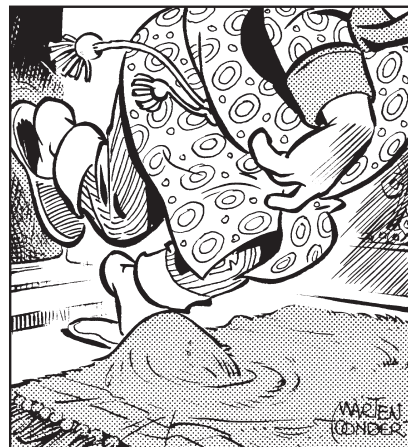
- 14 Deze verklaring sloeg heer Ollie geheel uit het veld.
- ‘Wat is d-dat voor onzin?’ bracht hij er moeilijk uit. ‘Wat bedoel je, dat je een vis bent? Ik vind dat een zeer ongepaste opmerking op de vroege ochtend!’
- Joost trok het ochtendblad uit zijn zak en vouwde het met trage bewegingen open.
- ‘Hier staat het,’ verklaarde hij. “De sterren spreken”, ziet u wel? Het is zogezegd een astrologische rubriek. Men hoeft alleen maar te weten wanneer men geboren is, als u mij toestaat. Dan kan men lezen wat er gebeuren zal. En aangezien ik onder de Vissen jarig ben...’
- Heer Ollie luisterde niet verder. Hij greep de krant en liet zijn ogen over het kolommetje dwalen. Zo doende ontspanden zijn trekken zich en ten slotte barstte hij in lachen uit.
- ‘Hahahaha!’ riep hij. ‘Kijk nu toch eens aan. Ik ben een Boogschut-

ter! Wat jammer dat mijn goede vader dit niet heeft geweten; hij heeft altijd gezegd dat ik meer aan sport moest doen. En kijk, ik moet vandaag oppassen voor vocht, vervettende spijsen en opwinding, terwijl ik ook een belangrijke brief zal schrijven! Hahahaha! Hoe verzint men de onzin?’

‘Ik heb ergens gelezen dat het geen onzin is, met uw goedvinden,’ begon Joost, doch deze opmerking deed heer Bommel opnieuw betrekken.

‘Genoeg!’ riep hij, terwijl hij opsprong. ‘Geen woord meer over deze zwendel! Ga het ontbijt klaarmaken, onmiddellijk!’

Joost haalde verslagen de schouders op en slofte naar de keuken.

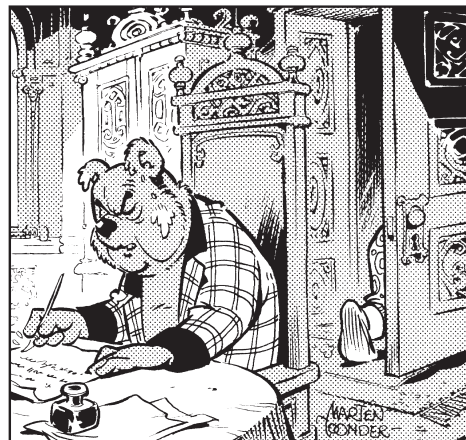
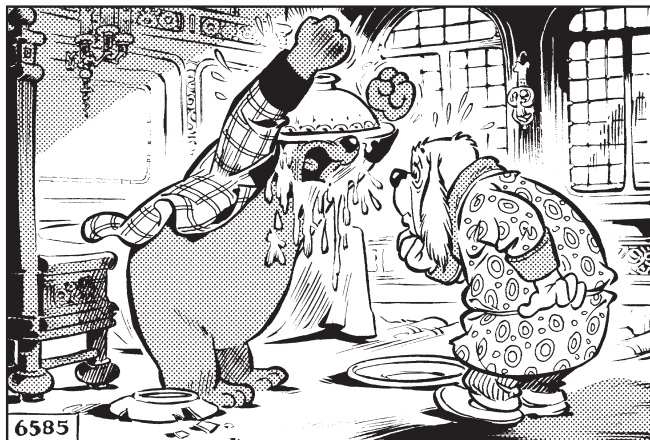
Met grote tegenzin bereidde de bediende de havermout. Hij wist uit de krant immers dat er uit zijn kokerij alleen maar onheil kon voortvloeien en daarom droeg hij het resultaat ongaarne naar de eetkamer.

Daar zat heer Ollie nog steeds hoofdschuddend naar de sterrenrubriek te kijken.

‘Ik een Boogschutter!’ kon men hem horen mompelen. ‘Terwijl schieten geheel tegen mijn beginselen is. “Pas op voor vocht en vervettende spijzen – en windt u vooral niet op.” Hahahaha! Wie verzint zoiets! En daar is eindelijk mijn ochtendpap. Zet maar neer, Joost, en laat het niet weer gebeuren!’

De verslapen knecht trad suffig nader, maar doordat hij niet op het omgekrulde vloerkleed lette, schoof zijn linkerslof onder het zware textiel en met een verschrikte uitroep struikelde hij het vertrek binnen. De dampende schotel beschreef een boog door de lucht en stulpte zich over de schedel van de lezende heer, die door het gebeuren geheel verrast was. Hij bleef dan ook roerloos onder het vaatwerk zitten, terwijl de goed gebonden brij langzaam langs zijn trekken droop.

‘Ex-excuseer, heer Olivier!’ stamelde Joost ontsteld. ‘Het schoot mij even uit de hand, met uw welnemen. Ik hoop dat u zich niet bezeerd heeft.’

16 Door deze woorden vond heer Bommel zijn tegenwoordigheid van geest terug en sprong overeind.

‘Dit gaat te ver!’ riep hij met verpapte stem. ‘Dat je je aan mijn ochtendblad vergrijpt en dingen leest die niet voor je geschikt zijn, is treurig! Dat men zich zó laat beïnvloeden door een idioot rubriekje dat men met voedsel gaat gooien! Het is – het is treurig, bedoel ik!’

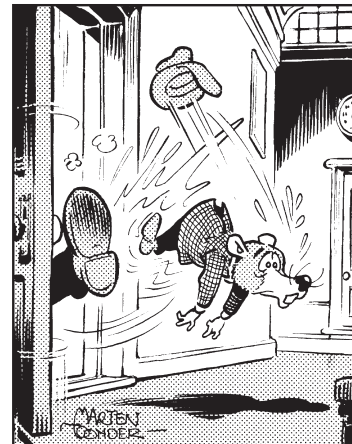
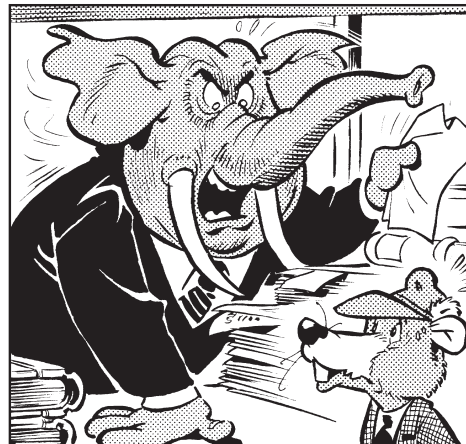
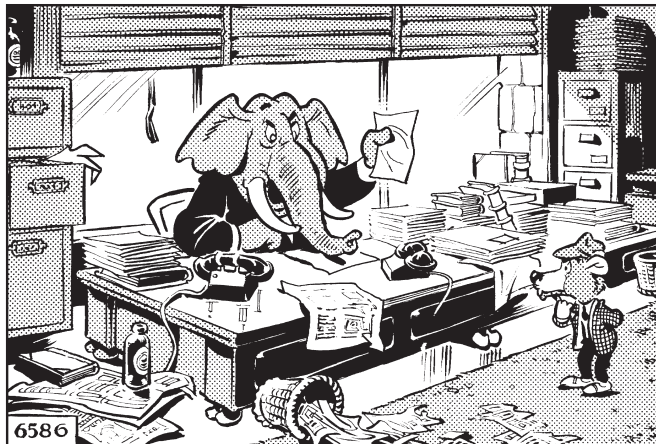
Zo sprekende rukte hij de schaal van het hoofd en begon zich met een servet de haveremout van het gelaat te vegen.

‘Dit is te ver gegaan!’ brulde hij. ‘Ik zal een eind aan deze onzin maken. Ha! “Pas op voor vocht en vervettende spijsen – en windt

u vooral niet op.” Ha! Terwijl ik slechts matig drink en eenvoudig, doch voedzaam eet. En mijn drift heb ik altijd onder toom, dat weet iedereen!’

Zijn uitzinnig geschreeuw verschrikte de bediende en hij trok zich haastig terug om de rommel op te gaan ruimen.

Heer Ollie keek hem afkoelend na. Al mompelend ontdeed hij zich van de laatste ontbijtresten en haalde toen zijn schrijfgerei tevoorschijn om een brief op poten aan de redactie van de krant te gaan schrijven.

De ochtend van de volgende dag werd de journalist Argus in de kamer van de hoofdredacteur geroepen.

‘Ik heb een brief gehad van een abonnee,’ sprak deze. ‘Meneer Bommel, je weet wel. We moeten daar rekening mee houden.’

‘Zeker, zeker!’ gaf de verslaggever toe. ‘Wat schrijft hij?’

‘Hij beklagt zich over onze astrologische rubriek,’ hernam zijn chef. ‘Beweert dat die de lezers te veel beïnvloedt. Wie schrijft dat kommetje eigenlijk?’

‘Ik zou het niet weten,’ zei Argus onverschillig. ‘Het is maar blad-vulling. Onzin natuurlijk. Zullen we het eruit gooien?’

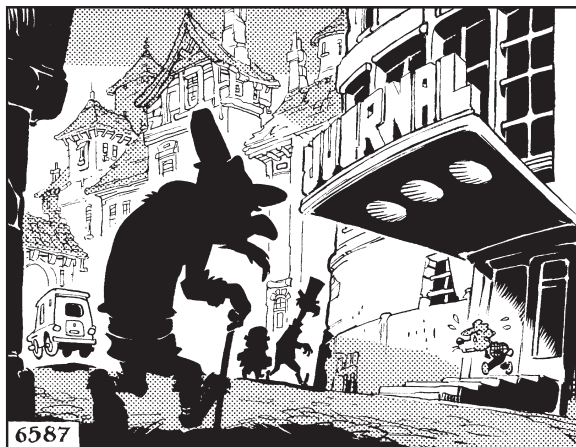
‘Eruit gooien?!’ riep de hoofdredacteur rood aanlopend. ‘Die ster-

renrubriek heeft de meeste belangstelling van de hele krant, weet je dat wel? En jij noemt dat onzin? En de brief van Bommel dan?’

‘Die beklagt zich toch?’ vroeg de verslaggever met piepende stem. ‘Ik dacht dat u bedoelde...’

‘Je denkt verkeerd!’ riep zijn meerdere. ‘Als meneer Bommel zich beklagt, moet het een goede rubriek zijn. En jij weet niet eens wie hem schrijft? Wat ben jij voor een medewerker? Zorg dat ik die astroloog te spreken krijg, zo gauw mogelijk!’

De reporter wilde nog iets in het midden brengen, doch hij werd met kracht aan het werk gezet.

18 'Wat een snertklus,' prevelde de journalist, terwijl hij verongelijkt het krantengebouw verliet. 'Ben ik soms de loopjongen hier? En als ik nu nog wist waar die astrologische bedrieger woont! Maar zijn adres is niet eens bekend. Ergens in de bergen, zegt de administratie! Bah, wat een baan!'

Op dat moment werd hij een gebogen gestalte gewaar, die uit de schaduwen tevoorschijn trad en die hem met een eigenaardige blik opnam. De geharde nieuwsgaarder voelde een koude rilling over de rug lopen en hij bleef getroffen staan.

'Schaduw op je pad!' sprak de grijsaard met krossende stem. 'Jij bent een van de schrijvers van deze onderneming, wed ik. Is je baas te spreken?'

'Dat ligt eraan,' zei Argus wat onzeker. 'Hij heeft het druk. Wat komt u doen? Gaat het om een klacht of hebt u een berichtje?'

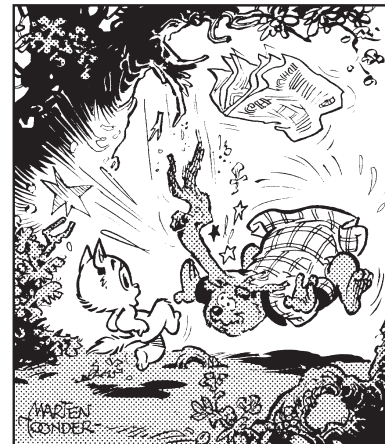
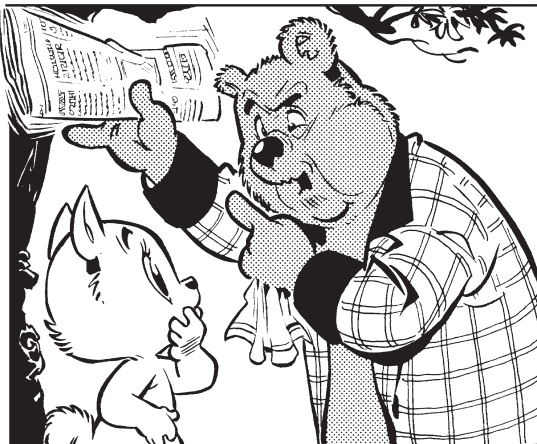
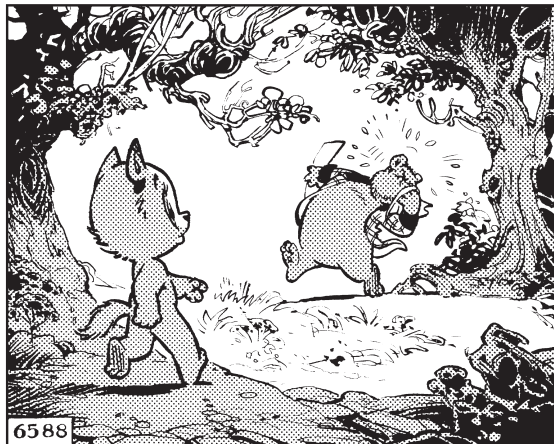
'Nieuwsgierig!' riep de oude uit en hij lachte kakelend. 'Wie niets weet, moet veel vragen, hèhèhèhè! Ik kan merken dat je de sterrenrubriek niet volgt!'

'De sterrenrubriek?' herhaalde de journalist verrast. 'Bent u soms de astroloog die dat kolommetje uit zijn duim zuigt?'

'Ik ben astromaan,' verbeterde de ander. 'En de tijd dat ik op mijn duim zoog, is reeds lang voorbij. Ik ben magister in de alchemie en ik werk op wetenschappelijke basis. Daardoor weet ik dat je baas mij wil spreken over een uitbreiding van mijn rubriek; daar is de tijd rijp voor. Dien mij aan!'

Argus geleidde de bezoeker onthutst het gebouw binnen en bracht hem naar de hoofdredacteur.

'Hier is de... eh... astromaan,' kondigde hij aan. 'Ik hoefde niet lang te zoeken, want hij wist al dat u hem wilde spreken. Hij moet wel een goeie zijn!'

Tom Poes wandelde de volgende morgen wat in de omtrek om van de lente te genieten. Terwijl hij daarmee bezig was kwam hij heer Ollie tegen, maar reeds van verre was het duidelijk dat die helemaal niet genoot. Hij snuffte en blies en snoot op zo'n krachtige wijze, dat de vogels verschrikt zwegen en de blik die hij op Tom Poes wierp, was lijdend en waterig.

'Bent u verkouden?' vroeg Tom Poes medelijdend.

'Ach watsj!' riep heer Bommel uit. 'Niks vejhouden! Een beetsje hooikoojts, denk ik. En die wordt eger omdat ik mij eger, als je begrijpt wat ik bedoel. Heb je dit wel eens gelezen?'

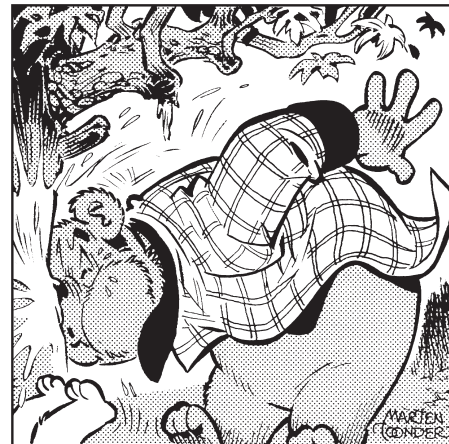
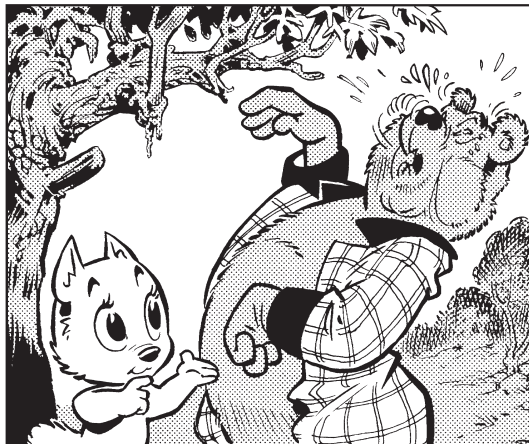
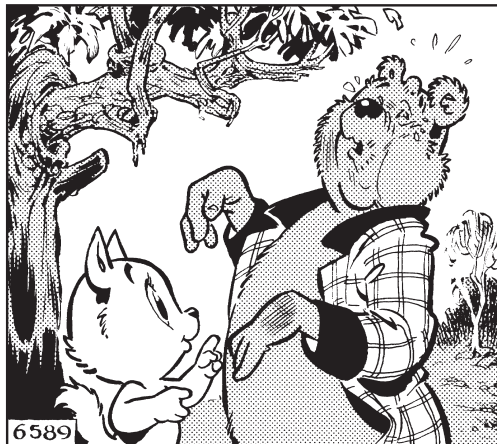
Zo sprekende zwaaide hij verontwaardigd met zijn krant en Tom Poes wierp er een verbaasde blik op.

'Natuurlijk!' zei hij. 'Zo nu en dan. Staat er slecht nieuws in?'

'Het gaat niet om het nieuws!' hernam heer Ollie door de neus. 'Het gaatsj om de onzin! De stejjenrubriek, bedoel ik! Die is een schande! Eejgisteren heb ik een kjachtige brief aan de redactie geschreven om te protesteren, maar dacht je dat het geholpen heeft? Integendeel! Het stuksje is uitgebejd tot een hele pagina. En de onzin die erin stjaat! Boogschutters die geboren zijn om vijf uur drie, moeten oppassen voor verkoudheid en voor kleine ongelukjes! Nu vraag ik je!'

'Hm,' zei Tom Poes nadenkend. 'Bent u soms op die tijd onder het sterrenteken van de Boogschutter geboren?'

Heer Bommel knikte, maar voordat hij iets kon zeggen, werd hij gestoord door zo'n krachtige niesbui, dat er een dode tak uit de boom viel, die hem op de schedel trof.

20 'Dat was een ongelukje,' stelde Tom Poes vast. 'Bent u écht onder de Boogschutter geboren?'

Heer Ollie wilde antwoorden, maar door het ongeval met de boomtak waren zijn slijmvliezen lelijk geprikkeld en er trokken vreemde huiveringen over zijn gelaat.

'Om vijf uur drie?' vroeg Tom Poes verder.

De neus van heer Bommel begon te rimpelen, zijn ogen trokken samen en terwijl de waterlanders tevoorschijn sprongen, begon hij achterover te hellen.

'Ah... ah...' stamelde hij.

'Dan moet u volgens de krant dus oppassen voor verkoudheid,' ver-

volgde Tom Poes. 'Dat is toch niet zo'n onzin. U hebt het lelijk te pakken, lijkt me...'

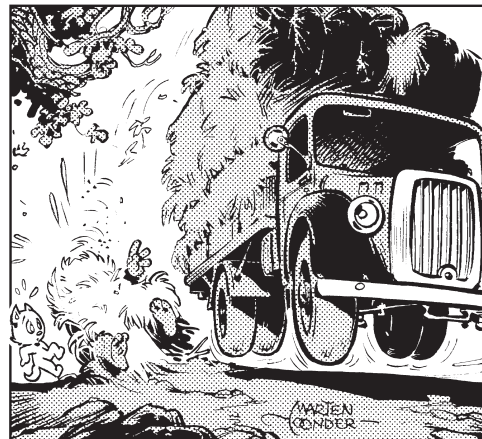
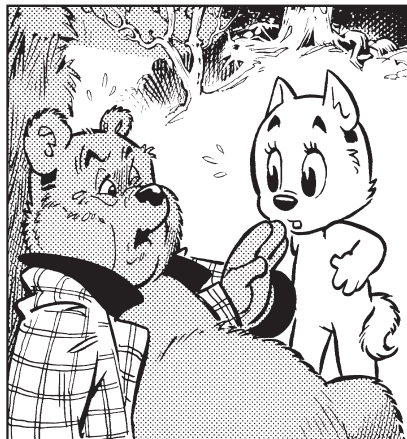
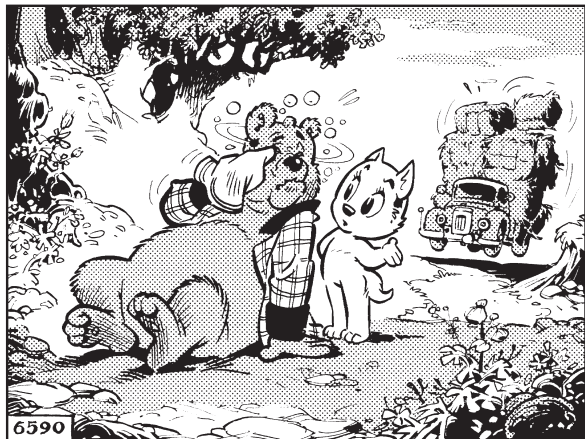
Heer Ollie was niet in staat te antwoorden. Hij was nu geheel door prikkeling bevangen en de trekkingen verdiepten zich.

'Ah... aah... aaa...' riep hij, machteloos naar zijn zakdoek tastend.

'En ook dat van die ongelukjes lijkt me er niet zo ver naast,' zei Tom Poes. 'Misschien zou het de moeite waard zijn...'

Verder kwam hij niet, want op dat moment volgde de uitbarsting, die meevoelende lezertjes reeds hebben zien aankomen.

'Tsjoe!!' bulderde heer Ollie vooroverklappend, zodat zijn neus op onzachte wijze tegen de boom stiet.

Hij plofte op de weg neer, versuft en door het niezen geheel verward.

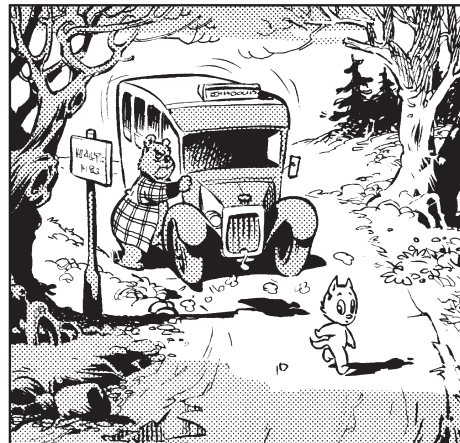
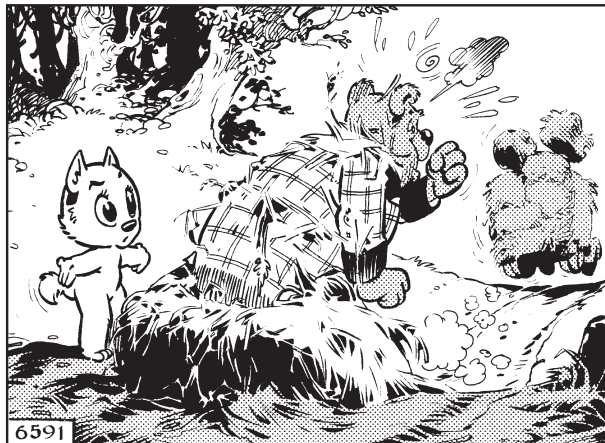
‘Hebt u zich pijn gedaan?’ vroeg Tom Poes deelnemend. ‘Dat was alweer een ongelukje en dat kwam door uw verkoudheid. Precies zoals het in de krant stond. Het is toch wel eigenaardig!’

‘Wej ja!’ stamelde heer Ollie met gebroken stem. ‘Lach mij maaj uitsj!’ Hij trok zijn zakdoek en begon zijn gelaat droog te wrijven. Toen haalde hij diep adem en trachtte zich te herstellen.

‘Die krant!’ riep hij uit. ‘Dat is stom geleuter voor eenvoudige lieden. Wat ik had, waren helemaal geen ongelukjes. Alleen maar de

gevolgen van een kleine hooikoorts. Vekouden ben ik helemaal niet. Ongelukjes, bah! Een echt ongeluk komt van buitenaf en niet van binnenuit, als je begrijpt wat ik bedoel. Dat bijgeloof ergert me, en ik...’

Op dat moment werd de plek gepasseerd door een vrachtauto met balen hooi. Het voertuig bolderde met grote snelheid voort, doch de bestuurder was zo voorkomend om even uit te wijken voor de gevallen heer. Daardoor zakte de lading wat scheef en verloor de auto een van de opgetaste balen. Het hooi plofte op de grond en heer Ollie werd bedolven onder de knisperende, geurige massa.

22 De bestuurder merkte niet dat hij een gedeelte van zijn lading verloren had en verdween ronkend over de heuvel, zodat heer Bommel, die moeizaam uit de baal tevoorschijn kwam, het nakijken had. Maar dat kalmeerde hem niet; integendeel.

‘Wegpiraat!’ riep hij uitzinnig. ‘Schurk! Lui als jij horen in de gevangenis. Is de politie er dan nooit als hij nodig is?’

‘Kalm, heer Ollie,’ zei Tom Poes sussend. ‘Het was een ongelukje en het is goed afgelopen. Bovendien stond er in de krant dat u daar vandaag voor op moest passen. Ik vind dat u beter naar huis kunt gaan.’

‘Zo, vind je dat!’ riep heer Bommel uit. ‘Jij gelooft dus in die onzin! Ik wist wel dat het gevaarlijk was voor jeugdige en onrijpe lezers! Het

is allemaal beïnvloeding en suggestie, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik ga niet naar huis! Sterker nog; ik ga naar de stad om mijn beklag bij die krant te doen!’

‘Die krant kan het niet helpen,’ zei Tom Poes. ‘Het zijn alleen maar voorspellingen. Maar u moet het zelf weten; ik ga weer eens verder. Het beste met uw verkoudheid.’

Hij liep heen en heer Ollie keek hem grimmig na.

‘Ik moet het zelf weten; dat spreekt!’ mompelde hij. ‘Ik ga naar de stad! Er komt toevallig net een bus aan. Dat is de vlugste manier.’

Zo sprekende stapte hij vastberaden in het voertuig, dat bij het bordje tot stilstand kwam.

De autobus zette zich schommelend in beweging. De weg voerde door het bos en werd steeds hobbeliger en smaller. Ook verdichtte de plantengroei zich; de bomen werden zwaarder en wilder, en ten slotte verduisterden ze het zonlicht. Heer Ollie schonk echter geen aandacht aan het voorbijglijdende landschap; hij was te vol van zijn verkoudheid en zijn ergernis.

‘Misselijk, zo’n rubriek in een weldenkende krant!’ sprak hij tot zichzelf. ‘Zo wordt de eenvoudige massa door de pers op sleeptouw genomen! Maar een heer wenst zijn eigen mening te vormen; ik ga daar scherp tegen optreden!’

Zijn gedachten werden gestoord door enige knallen die uit de motorkap kwamen; er volgden een paar schokken en toen stond het voertuig stil.

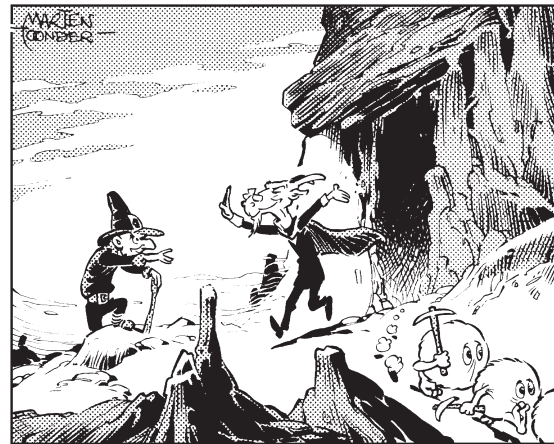
‘Het spijt me,’ zei de bestuurder, zich tot zijn enige passagier wendend. ‘Ik ben bang dat we het gehad hebben. Ik heb genoeg over die loszittende bout geklaagd, maar u weet hoe dat gaat; ze laten zoiets maar rotten. U kunt beter uitstappen, meneer. Ik moet gaan opbellen en het kan wel even duren.’

Heer Bommel volgde de chauffeur naar buiten en keek verwezen rond.

‘Waar zijn we?’ vroeg hij. ‘Waar is de stad, bedoel ik?’

‘De stad?’ herhaalde de ander verbaasd. ‘Die ligt de andere kant op. Als u daarheen wilt, zit u in de verkeerde bus. Dit is de richting Zwarte Bergen.’

Hij liep met snelle pas de weg af om een telefooncel te zoeken en heer Ollie bleef verbitterd bij het levenloze vervoermiddel achter.

24 'Hier sta ik nu,' mompelde hij. 'De verkeerde bus genomen en nog motorpech ook. Oppassen voor ongelukjes, zeiden de sterren. Als het niet zo'n onzin was, had ik me er beter aan kunnen houden. De hele dag zit vol narigheid en nu kan ik met mijn verkouden neus tussen tochtige bomen op de bus gaan staan wachten. Het leven van een heer is erg zwaar, als hij een Boogschutter is.'

Zo mompelend begon hij het bospad op en neer te lopen en omdat het een stille dag was, bereikte zijn klaaglijk gepevel het oor van een grijsaard die daar in de buurt tussen het geboomte toefde. Verrast stak deze het hoofd om een stam en loerde naar de beproefde heer.

'Een Boogschutter, hè?' sprak hij tot zichzelf. 'Dat moet er dan een

zijn die om een uur of vijf geboren is. Heel aardig; de schaduw van Zazel over zijn pad. Ik moet zeggen dat de professor goed werk gedaan heeft. Nu moet ik verdere maatregelen nemen, voordat ik, arme, oude man, ertussen genomen word.'

Kortademi**g** beklom hij de steile heuvel, totdat hij een plek bereikte waar een grotopening in de bergwand gaapte. Op het moment dat hij daar aankwam, trad juist professor Sickbock naar buiten.

'De apparatuur werkt voortreffelijk!' riep de geleerde reeds van verre. 'Er valt niets meer aan te verbeteren. Ge kunt tevreden zijn, mijn waarde!'